

MILITARIZATION IN POLITICS OF SOUTH ASIA: EXPERIENCES OF PAKISTAN

எம். ஏ. எம். பெளசர்

ஆய்வுச் சுருக்கம்

அரசுகளின் அரசியல் சுதந்திரத்தினைப் பாதுகாத்து, அவ்வரசின் தொடர்ச்சியான இருப்புக்குப் பங்காற்றும் ஒரு அரசின் அடிப்படை நிறுவனமே இராணுவம் அல்லது ஆயுதப் படைகள். அரசின் சட்டத் தன்மையினையும் மக்களின் ஜனநாயக விருப்பங்களையும் பாதுகாப்பதற்கு அவை கடமைப்பட்டுள்ளன. இப்படைகள் ஒரு அரசின் ஜனநாயகத் தொழிற்பாட்டிற்கு உள்ளிருந்தும் வெளியிலிருந்தும் வரும் அச்சுறுத்தல்களிலிருந்து பாதுகாக்கும் ஒரு நிறுவனமாகும். இத்தத்துவம் தென்னாசிய அரசுகளில் ஏற்று அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளதனை அவதானிக்கலாம். இந்தியாவினைப் பொறுத்தவரையில் ஆயுதப் படைகளானது இந்திய ஜனநாயக அரசாங்கத்தின் ஒரு நிறுவனமாகப் பார்க்கப்படுகின்றது. பாகிஸ்தானைப் பொறுத்தவரையில் பாகிஸ்தானிய கருத்தியலின் (இரு தேசக் கோட்பாடு) பாதுகாவலனாக, அதன் தோற்றத்தினை வெளிப்படுத்தும் அங்கமாக ஆயுதப்படைகள் நோக்கப்படுகின்றன. இலங்கை இந்திய மாதிரியிலான பாணியினையே ஆயுதப்படைகள் விடயத்தில் பின்பற்றுகின்றது. வங்காளதேசனைப் பொறுத்தவரையில் தென்னாசியாவில் மிகவும் பிந்திய சுதந்திர அரசு என்ற ரீதியில் அதனது இருத்தலுக்கான ஒரு பாதுகாப்பு நிறுவனமாக ஆயுதப் படைகள் நோக்கப்படுகின்றன. நேபாளத்தில் மன்னராட்சி ஒழிக்கப்படும் வரை மன்னரின் அதிகாரத்தினைப் பாதுகாப்பதற்கான இயந்திரமாக அது பார்க்கப்பட்டு வந்தது. இவ்விதம் ஆட்சிச் செயற்பாட்டில் இராணுவத்தின் பங்கு குறித்து தென்னாசியாவின் பல்வேறு அரசுகளும் பல்வேறு மாதிரிகளினை உலகுக்கு வழங்குகின்றன. இதன்படி தென்னாசிய அரசியலின் மிகப் பிரதான இரு பண்புகள் ஜனநாயகத்தின் வீழ்ச்சியும் அரசியலில் இராணுவத்தின் செல்வாக்கும் ஆகும். விசேடமாக தென்னாசியாவின் இரு முக்கிய அரசுகளான பாகிஸ்தானினதும் வங்காளதேசத்தினதும் அரசியலில் இராணுவத்தின் செல்வாக்கு என்பது குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடியது. இப்பின்புலத்தின் கீழ் பாகிஸ்தானிய அரசியலில் இராணுவம் செல்வாக்குச் செலுத்தும் விதத்தினை இக்கட்டுரை ஆராய்கின்றது.

அறிமுகம்

1947இல் சுதந்திரம்பெற்ற பாகிஸ்தான் இஸ்லாமியக் குடியரசு 1971இல் வங்காளதேஷ் சுதந்திரமடையும் வரை மேற்கு பாகிஸ்தான், கிழக்கு பாகிஸ்தான் என இரு பகுதிகளைக் கொண்டிருந்தது. பஞ்சாபியர்கள், சிந்து, பத்தான், பலூச், முஹாஜிர் ஆகிய பல இனங்கள் இங்கு வாழ்கின்றன. இந்நாட்டின் பெரும்பான்மையோர் பின்பற்றும் மதம் இஸ்லாம் (90%) ஆகும். இவர்களுள் சுன்னி, ஷியா என்ற இரு பிரிவுகள் காணப்படுகின்றன. சிறு அளவிலான கிறிஸ்தவர்களும் இந்துக்களும் இங்கு வாழ்கின்றனர். மொழி ரீதியாக பஞ்சாப், உறுது

ஆகிய மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. எனினும் இந்நாட்டின் உத்தியோகபூர்வ மொழி உறுது ஆகும்.

அரசியலமைப்பு ரீதியாக மூன்று குடியரசு யாப்புக்கள் பாகிஸ்தானில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதன்படி முதலாவது அரசியலமைப்பு பாகிஸ்தானை இஸ்லாமியக் குடியரசாக அறிமுகம் செய்ததுடன் 300 பேர் கொண்ட தேசியப் பாராளுமன்றம் ஒன்றையும் உருவாக்கியது. அதேவேளை பிரதமரும் அமைச்சர்களும் பாராளுமன்றத்திற்கு பொறுப்புக் கூறக்கூடியவர்களாக மாற்றப்பட்டனர். எனினும் 1958இல் ஐயூப் காண் மேற்கொண்ட

இராணுவ சதிப் புரட்சியினால் அரசியலமைப்புச் செயற்பாடுகள் தடைசெய்யப்பட்டன. இருப்பினும் 1962இல் புதியதொரு அரசியலமைப்பினை அவர் அறிமுகம் செய்தார். இவ்வரசியல் அமைப்பு ஜனாதிபதி நிருவாக முறையினை அறிமுகம் செய்த துடன் பிரதமர் பதவியினையும் இல்லாமற் செய்தது.

ஐயூப்கானின் ஆட்சிக்காலத்தில் அவருக்கு எதிராக மேற்கொள்ளப்பட்ட கலகங்களும் ஆர்ப்பாட்டங்களும் ஐயூப்கான் தனது பதவியினை இராஜினாமாச் செய்வதற்கு வழிவிட்டது. இவ் இராஜினாமாவினை அடுத்து ஜஹ்யாகான் அதிகாரத்திற்கு வந்ததுடன் 1962இல் அரசியல் திட்டத்தினையும் தடைசெய்தார். இதன் மூலம் பாகிஸ்தான் ஜனநாயகத்திற்கு பாதகம் ஏற்படுத்தப்பட்டதுடன் அவரது ஆட்சிக்கு எதிரான உள்நாட்டுக் கலகங்களும் சடுதியாக அதிகரித்தது. இதனால் அவர் 1971இல் தனது பதவியினை இராஜினாமாச் செய்தார்.

இதனையடுத்து 1970 தேர்தலில் வெற்றி பெற்றிருந்த சுல்பிகார் அலி பூட்டோ 1971இல் அதிபராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். புதிய அரசியலமைப்பினை உருவாக்கும் வரை பூட்டோ இராணுவத்தின் உதவியுடன் ஆட்சி நடத்தினார். பின்னர் இராணுவச் சட்டத்தினை நீக்கி 1973இல் புதிய அரசியல் திட்டமொன்றினையும் அறிமுகம் செய்தார். இதன்பிற்பாடு குறிப்பிட்ட காலம் வரை ஜனநாயக மாதிரிலான ஆட்சியினைக் கொண்டு நடத்திய பாகிஸ்தான் மீண்டும் பர்வேஸ் முஸர்ரபின் காலத்தில் இராணுவ ஆட்சிக்குள் சிக்குண்டது. பின்னர் முஸர்ரபின் ஆட்சி முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு ஜனநாயகம் மீண்டும் நிலைநாட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்விதம் பாகிஸ்தானின் அரசியலில் இராணுவத்தின் ஈடுபாடு தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாக இருந்து வந்துள்ளது.

இராணுவ ஆட்சி: பொருள் விளக்கம்

பொதுவாக இராவணுத்தினரால் மேற்கொள்ளப்படும் ஆட்சி இராணுவ ஆட்சி எனப்படும். விரிவாகக் கூறுவதாயின் இராணுவ அதிகாரிகளினால் அல்லது ஓர்

இராணுவக் குழுவினால் இராணுவச் சதிப்புரட்சியின் மூலம் இராவணுத்தின் ஆதரவுடன் அரசின் அதிகாரத்தைப் பொறுப்பற்ற தன்மையுடன் நடாத்தும் முறை இராணுவ ஆட்சி முறை எனலாம். இதனால் இராணுவ ஆட்சியில் சகலவிதமான செயற்பாடுகளிலும் இராணுவம் முதன்மை பெற்றுக் காணப்படுவதுடன் அவர்களது சட்டத்தின் மையின் மூலம் என்பது இராணுவத்தினரது உலத்தின் கொள்ளவினைக் கொண்டே தீர்மானிக்கப்படும். இவ்விதமான இராணுவ ஆட்சியின் கீழ் அரசியல் திட்டம் என்பது வெற்றுத்தாளாகவே மதிக்கப்படுகின்றது (Bahader, 1984).

இங்கு இராணுவ ஆட்சியாளர்கள் சட்டத்தினைக் கையில் எடுத்திருப்பதுடன் அவர்களே சட்டத்தினைத் தீர்மானிப்பவர்களாகவும் இருப்பர். அவ்வாறே முழுமையான ஜனநாயகச் செயற்பாடுகளையும் இராணுவ ஆட்சியின் கீழ் எதிர்பார்க்க முடியாது. எனினும் இராணுவ ஆட்சியாளர்கள் தாம் மக்களின் அங்கீகாரத்தைப் பெற்றவர்கள் என்பதை வெளிக்காட்டுவதற்கு தேர்தல்களை நடாத்துவது வழக்கம். இது விடயத்தில் தென்னாசியா சிறந்த அனுபவத்தினை எமக்குத் தருகின்றது.

இராணுவ ஆட்சி இராணுவத்தினரைக் கொண்ட ஆட்சி முறையாயினும் அது தனித்து இராணுவ வீரர்களைக் கொண்ட ஆட்சி முறையாக மட்டும் காணப்படாமல் சிவில் சேவையாளர்கள், முகாமையாளர்கள், அரசியல்வாதிகள் மற்றும் தொழில்நுட்ப வியலாளர்கள் போன்றோரை இராணுவம் தமக்குச் சாதமாகக் கொண்டதாக உள்ளது. எனினும் இச்சூழலில் இறுதித் தீர்மானம் எடுக்கும் விடயத்தில் இராணுவமே முதன்மை பெறுகின்றது (Panandiker, 2000).

சமகாலத்தில் உலக மட்டத்தில் இராணுவத்தினரின் செல்வாக்கு அரசியலில் அதிகரித்திருப்பதற்கு அல்லது இராணுவ ஆட்சி இடம்பெறுவதற்கு இராணுவத்தினருக்குச் சாதகமாகப் பல சூழ்நிலைகள் இருப்பதே காரணமாகும். அதிகரித்துள்ள உலகமயமாக்கம், தொடர்பாடலின் துரித வளர்ச்சி, தொழில்நுட்பத்தின் பரவல், மலிவான

செய்ய முடிதல், ஆயுதப் போட்டி, உள் நாட்டு முரண்பாடு, பயங்கரவாதம், அரசுகள் இராணுவத்தினரை பலப்படுத்த எடுக்கும் முயற்சிகள், மக்கள் மத்தியில் இராணுவத்தினருக்கு இருக்கும் மதிப்பு, இராணுவத்தினரின் இறுக்கமான கட்டுப்பாட்டு அமைப்பு என்பன இராணுவத்தினர் அரசியலில் நேரடியாகத் தலையிடுவதற்கான வழியினைத் திறந்துவிட்டுள்ளது.

பாகிஸ்தானில் இராணுவமயமாக்கம்

அடிக்கடி இராணுவத் தலையீட்டுக்கு உட்படும் பாகிஸ்தான் குறை விருத்தி நாடுகளுள் ஒன்றாகும். அதனது சுமார் அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலான அரசியல் வாழ்க்கையில் அரைவாசிப் பகுதி இராணுவத்தினரின் ஆட்சியின் கீழ் இருந்து வந்துள்ளது அல்லது அரசியலில் இராணுவத்தினரின் ஆதிக்கம் இடம்பெற்றுள்ளது. இதுவரை காலமும் நான்கு தடவைகள் (1958,1969, 1977,2000) இராணுவச் சட்டத்தினைப் பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டு இராணுவம் அரசியலில் தலையிட்டுள்ளது.

இந்நாட்டின் அரசியலில் இராணுவம் நேரடியாகத் தலையிடுவதற்கான வாய்ப்பு 1953இல் இடம்பெற்ற இந்து 6 முஸ்லிம் கலவரத்தினைத் தொடர்ந்தே ஏற்பட்டது. அதாவது இக்கலவரத்தினைத் தொடர்ந்து இயற்றப்பட்ட இராணுவச் சட்டம் மற்றும் அதன் நீடிப்பு என்பன பின்நாட்களில் இராணுவத்தின் நேரடியான செல்வாக்கு அரசியலில் ஏற்பட வழிவகுத்தது (சிவராஜா, 2001). இந்தவகையில் பாகிஸ்தானிய அரசியலில் இராணுவம் செல்வாக்குச் செலுத்திய விதத்தினை பாகிஸ்தானின் அரசியலில் ஏற்பட்ட ஆட்சி மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப பின்வருமாறு பல்வேறு கால கட்டங்களாகப் பிரித்து நோக்கலாம்.

கட்டம் - 1 : 1947 – 1956

இக் கட்டம் பாகிஸ்தான் சுதந்திரமடைந்த ஆரம்ப காலகட்டமாகும். இக் காலகட்டத்தில் (1953 இல் ஏற்பட்ட) இந்து 6 முஸ்லிம் கலவரத்தினை அடக்குவதற்கு லாஹூரில் இராணுவச்சட்டம் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. இது சுதந்திர பாகிஸ்தானில்

இயற்றப்பட்ட முதலாவது இராணுவச் சட்டம் - Martial Law ஆகும். இச்சட்டம் அமுல்படுத்தப்பட்டதனைத் தொடர்ந்து ஜெனரல் முஹம்மட் அசாம் கான் அதனை கால வரையறையின்றி நீடித்தார். முழு அளவிலான சமூக அமைதியை ஏற்படுத்தும் பொருட்டு அவ்விதம் மேற்கொள்ளப் படுவதாக அதற்குக் காரணம் கூறப்பட்டது. எனினும் இச்சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டு 45 நாட்களுக்குள் ஆளுநர் நாயகம் குலாம் முஹம்மதினால் பிரதமர் நஜிமுடின் நீக்கப்பட்டார். இதன் பின்னர் ஆளுநர் முஹம்மது அலி என்பவரை பிரதமராக நியமித்ததுடன் சர்வாதிகார ஆட்சியையும் தந்திரமாக அமைத்துக் கொண்டார். இவ்விதம் செயற்பட்டமையானது முன் ஒருபோதும் இல்லாத அளவு இராணுவத்தின் ஆதரவுடன் பணிக்குழு ஒன்று அரசியல் அதிகாரத்தை அடையக் காரணமாகியது (Panandiker, 2000).

இராணுவத்தின் ஆதரவுடன் பணிக்குழு ஆட்சி இடம்பெற்றதற்கான பிரதான காரணம் இராணுவத் தளபதி ஐயூப் கான், ஜெனரல் இஸ்கந்தர் மிர்சா ஆகியோர் அமைச்சரவையில் புகுத்தப்பட்டமையே ஆகும். இதனால் பாகிஸ்தான் உதயமாகிய ஆரம்ப ஆண்டுகளிலே அது இராணுவத்தின் தலையீட்டினை அரசியலில் எதிர்நோக்க ஆரம்பித்தது. இவ்விதமான தலையீட்டு அனுபவம் பின்நாட்களில் முழு அளவிலான இராணுவ ஆட்சி இந்நாட்டில் நிலைபெறக் காரணமாகியது.

முஹம்மது அலி ஜின்னாவின் இழப்பு மற்றும் பிரதமர் லியாகத் அலி கானின் படுகொலை என்பன பாகிஸ்தானில் வசீகரத் தலைமைத் துவம் இல்லாத நிலையை ஏற்படுத்தியது. அதேவேளை 1954 தேர்தலில் பாகிஸ்தானின் முக்கிய கட்சியான முஸ்லிம் லீக் அடிமட்ட மக்களின் ஆதரவினை இழந்ததுடன் ஒரு அரசியலமைப்புக்கு உட்படாத ஆட்சியே பாகிஸ்தானில் தொடர்ந்தும் நீடித்தது. அதாவது 1947இல் பாகிஸ்தான் சுதந்திர மடைந்த போதிலும் அந்நாடு 1956 வரை அரசியல் திட்டத்திற்குட்பட்ட ஒரு ஆட்சியினை நிறுவியிருக்கவில்லை. அதாவது 1956 வரை அந்நாடு ஒரு அரசியல் திட்டத்தினைக் கொண்டிருக்க வில்லை (சிவராஜா, 2001).

அரசியலமைப்பில்லாத வெற்றிடம் இராணுவம் இலகுவான முறையில் தனது ஆதிக்கத்தினை நிலைநாட்ட பெருமளவு பங்களிப்புச் செய்தது.

கட்டம் - 2 : 1956 – 1958

பாகிஸ்தானின் அரசியல் வரலாற்றில் வெளிப்படையான இராணுவ ஆட்சி நிறுவப்பட்ட முதலாவது கால கட்டம் இக்கால கட்டமாகும். இக்காலத்தில் 1955இல் கவர்ணராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருந்த ஜெனரல் இஸ்கந்தர் அலி மிர்சா புதிய அரசியல் திட்டத்தினை அறிமுகப்படுத்தியதுடன் அதன் மூலம் அவர் குடியரசின் ஜனாதிபதியாகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இதன்படி பாகிஸ்தானிய அரசின் முதலாவது இராணுவ ஆட்சித் தலைவராக மிர்சா விளங்குகின்றார். இவர் தனது ஆட்சியின் போது ஒரு புதிய அரசியல் திட்டத்தினை வகுப்பதற்கான தலைமைத்துவத்தினை வழங்கியதோடு பிரதமரின் நியமனம் தொடர்பான அரசியல் திட்ட அசம்பிளியின் ஆலோசனைகளையும் பெற்றுக்கொண்டார் (சிவராஜா, 2001).

மிர்சா தனது ஆளுகையின் ஆரம்ப நாட்களில் ஜனநாயகச் செயன்முறைக்கு வாக்குறியளித்திருந்த போதிலும் அவரால் வாக்குறுதியளிக்கப்பட்ட செயன்முறைகள் விரைவாகக் கைவிடப்பட்டன. அதேவேளை 1958இல் இவர் இராணுவச் சட்டத்தினைப் பாகிஸ்தானில் பிரகடனப்படுத்தியதுடன் அரசியல் கட்சிச் செயற்பாடுகளையும் இடைநிறுத்தினார். இதன்படி அரசியல் கட்சிச் செயற்பாடுகள் தடை செய்யப்பட்டதுடன் இயற்றப்பட்ட அரசியல் திட்டமும் இடைநிறுத்தப்பட்டது. இந்நிலையில் ஐயூப் கானின் இராணுவச் சதிப்புரட்சியினால் இவரது ஆட்சி முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது (Panandiker, 2000).

கட்டம் - 3 : 1958 – 1969
(ஜெனரல் ஐயூப் கான்)

1958இல் ஜெனரல் ஐயூப் கான் இராணுவச் சதிப்புரட்சியின் மூலம் பாகிஸ்தானின் ஜனாதிபதியாகப் பொறுப்பேற்றார். இவர் இராணுவச் சட்டத்தின் மூலம் தனது நிர்வாகத்தினை மேற்கொண்டதனால் இராணுவச் சட்ட நிர்வாகியாக அறியப்படுகின்றார். எனினும் 1962 இல் ஐயூப் கான் இராணுவச் சட்டத்தினை முடிவிற்குக் கொண்டு வந்ததுடன் ஜனநாயக அடிப்படைகளையும் ஏற்றுக்கொண்டார். இவரது ஜனநாயகச் சீர்திருத்தமானது அடிப்படை ஜனநாயகம் (Basic Democracy) என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டது. இவ்வடிப்படை ஜனநாயகக் கொள்கைக்கு ஏற்ப ஐயூப் தனது அரசாங்கத்தினை மீளமைத்ததுடன் தனது கொள்கைக்கு இசைவாக புதிய அரசியல் திட்டத்தினையும் வகுத்தளித்தார். இவ்வாறு அவரது பெயராலேயே ஐயூப்பின் அரசியல் திட்டம் என அழைக்கப்படுகின்றது (Ahmad, 1993).

ஐயூப் தனது நிர்வாகத்தினை முழுமையான இராணுவ நிர்வாகமாக அன்றி சிவில் நிர்வாகிகளையும் அரசாங்கத்தில் இணைத்திருந்தார். இதனாலேயே இவரது அரசாங்கம் சிவில் மற்றும் இராணுவப் பணியகத்தினரின் கலவையைக் கொண்ட அரசாங்கம் என அழைக்கப்படலாயிற்று. ஐயூப்பின் அரசாங்க ஆட்சியின் போது முதலாளித்துவப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது. இக்கால கட்டத்தில் பொருளாதார ரீதியாக 23 குடும்பங்களே முன்னுரிமை பெற்றது. குறிப்பாக ஐயூப் பாகிஸ்தானின் பொருளாதார விருத்திக்கு முதலாளித்துவப் பொருளாதாரமே உகந்தது என நம்பினார். அவர் சுமார் 11 வருடங்கள் ஆட்சியில் இருந்ததனால் அவரது ஆட்சியில் ஐந்து தேசியத் தேர்தல்களை வெற்றிகரமாக நடத்தினார். இத்தேர்தல்களில் சர்வஜன வாக்குரிமை என்பது மிகவும் இறுக்கமான வகையில் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. இந்நிலையில் 1969இல் அரசியல் ரீதியான அழுத்தங்களுக்கு மத்தியில் ஐயூப் தனது பதவியினை இராஜினாமாச் செய்தார் (Baxter, et al. 1987).

கட்டம் - 4 : 1969 – 1970
(ஜெனரல் ஜஹ்யா கான்)

1969இல் ஐயூப் கான் இராஜினாமாச் செய்ததை அடுத்து இராணுவ ஜெனரல் ஜஹ்யா கான் அதிகாரத்திற்கு வந்தார். இவர் அதிகாரத்திற்கு வந்ததும் பாகிஸ்தானில்

இராணுவச் சட்டம் திணிக்கப்பட்டது. இராணுவச் சட்டம் அமுல்படுத்தப்பட்டதும் 1962ஆம் ஆண்டைய ஐயூப்பின் அரசியல் திட்டமும் இடைநிறுத்தப்பட்டது. மேலும் ஐயூப்பின் அடிப்படை ஜனநாயகத்தில் இருந்த தெரிவு முறையையும் முடிவிற்குக் கொண்டு வந்தார். ஜஹ்யா கானின் ஜனநாயகத்திற்கு எதிரான செயற்பரப்பின் பரவலுக்கு மத்தியில் 1970இல் பொதுத் தேர்தல் நடாத்தப்பட்டது. இத்தேர்தல் அதிகாரம் இராணுவத்திடமிருந்து சிவில் ஆட்சிக்கு உருமாற்றம் பெறுவதற்கான சமிக்ஞையினை வெளிக்காட்டி நின்றது. இத்தேர்தலில் மேற்குப் பாகிஸ்தானில் சுல்பிகார் அலி பூட்டோவும் கிழக்குப் பாகிஸ்தானில் சேக் முஜிபுர் ரஹ்மானும் வெற்றி பெற்றனர் (Baxter, et al. 1987).

தேர்தல் வெற்றியினை அடுத்து யஹ்யா கான் தேசிய அசம்பிளிக் கூட்டத்தினை கால வரையறையின்றி ஒத்திபோட்டார். இந்நிலையில் கிழக்குப் பாகிஸ்தானின் விடுதலைக்கான போராட்டமும் தீவிர மடைந்தது. குறிப்பாக கிழக்குப் பாகிஸ்தானில் முஜிப் வன்முறையற்ற ஒத்துழையா மையினை கொண்டு நடாத்தினார். இச் செயற்பாடு காரணமாக மேற்குப் பாகிஸ்தானியப் படைகள் கிழக்குப் பாகிஸ்தானில் இனப் படுகொலையை மேற்கொண்டது. இதன்போது மேற்குப் பாகிஸ்தான் காஷ்மீர் தொடர்பான எல்லைப்புற முரண்பாடு காரணமாக இந்தியா மீது யுத்தத்தினைப் பிரகடனம் செய்தது. இதன் காரணமாக மேற்குப் பாகிஸ்தானியப் படைகளுக்கு எதிரான கிழக்குப் பாகிஸ்தானியப் படைகளின் போராட்டத்திற்கு இந்தியா ஆதரவளித்ததுடன் வங்காளியர்களின் போராட்டம் வெற்றியடைவதற்கும் தனது ஆதரவினை வழங்கியது. இறுதியில் பாகிஸ்தானியப் படைகள் டாக்காவில் சரணடைந்ததுடன் 1971 டிசம்பர் 16 இல் கிழக்குப் பாகிஸ்தான் மேற்குப் பாகிஸ்தானியப் படைகளிடமிருந்து விடுவிக்கப்பட்டது (Ahmad, 1993).

வங்காளதேசத்தின் உதயத்தோடு இரு புதிய அரசுகளாக பாகிஸ்தான் மாற்ற முற்றது. இதன்படி 1970ஆம் ஆண்டு தேர்தல் வெற்றிக்கமைய 1971இல் சுல்பிக்

கார் அலி பூட்டோ மேற்குப் பாகிஸ்தானின் ஜனாதிபதியாகப் பொறுப்பேற்றார். எனினும் இவரது ஆட்சியின் 1973 வரையான காலப் பகுதியில் இராணுவத்தின் ஆதரவினைப் பெற்ற அவசரகாலச் சட்டம் அமுலில் இருந்தது. பூட்டோவின் அரசாங்கம் ஜனநாயக மாதிரியிலான அரசாங்கமாக இருந்ததனால் பின்நாட்களில் இராணுவச் சட்டத்தினை நீக்கியதுடன் நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்ட இடைக்கால அரசியல் திட்டம் ஒன்றினையும் அறிமுகம் செய்தது. இவ்வரசியல் திட்டம் பாகிஸ்தானின் நான்காவது அரசியல் திட்டம் என அழைக்கப்படுகின்றது. இது பாராளுமன்ற அரசாங்க முறைக்கு அழைப்பு விடுத்ததுடன் பாகிஸ்தானில் ஜனநாயகத்தினை மீளமைப்பதற்கான சீர்திருத்தங்களையும் உள்ளடக்கியிருந்தது (சிவராஜா, 2001). எனினும் பூட்டோவின் ஜனநாயக ஆட்சி என்பது நீடிக்கவில்லை. இவரது ஆட்சி ஜெனரல் சியாஉல் ஹக்கின் இராணுவச் சதிப்புரட்சியுடன் முடிவிற்குக் கொண்டு வரப்பட்டது.

கட்டம் - 5 : 1977 - 1988
(ஜெனரல் சியாஉல் ஹக்)

இக்கால கட்டம் பாகிஸ்தானில் ஜெனரல் சியாஉல் ஹக்கின் இராணுவ ஆட்சி இடம் பெற்ற கால கட்டமாகும். இதன்படி 1977இல் சியாஉல் ஹக், சுல்பிகார் அலி பூட்டோவினை இராணுவச் சதிப் புரட்சியின் மூலம் அதிகாரத்தில் இருந்து அகற்றியதுடன் அவ்வதிகார வெற்றிடத்தில் சியா அமர்ந்து கொண்டார். இவர் அதிகாரத்திற்கு வந்ததும் பூட்டோவின் ஜனநாயக மாதிரியிலான அரசியலமைப்பின் செயற்பாட்டினையும் இடைநிறுத்தினார். இவர் தனது ஆட்சியினை இராணுவச் சட்டத்தினூடாக மேற்கொண்டதுடன் 1979இல் பூட்டோவினைத் தூக்கிலிட்டார். கடுமையான வகையில் இராணுவச் சட்டத்தினைப் பிரயோகித்து சியா தனது ஆட்சியினை முன்கொண்டு சென்றதனால் இவரது ஆட்சியின் 1977 - 1981 வரையான காலப்பகுதியில் எந்தவொரு சட்டவாக்க நிறுவனமும் செயற்பாட்டில் இருக்கவில்லை. எனினும் சியா தனது இஸ்லாமியமயமாக்கற் கொள்கைக்கு இணங்க மஜ்லிஸ் சூரா என அழைக்கப்படும் சமஷ்டிக் கவுன்சிலை ஏற்படுத்தினார் (Ahmad, 1993).

சியா தனது அதிகாரத்திற்கான மக்கள் ஆணையினை பெற்றுக் கொள்ளும் நோக்கில் ஒரு மக்கள் தீர்ப்பு வாக்கெடுப்பினை நடாத்தியதுடன் அதனுடாக ஜனாதிபதிப் பதவிக்கு சியா தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இதனைத் தொடர்ந்து 1985இல் கட்சிசார்பற்ற தேர்தல் ஒன்று பாகிஸ்தானில் நடாத்தப்பட்டது.

இத்தேர்தலின் மூலமும் சியா தனது அதிகாரத்தினை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள எதிர்பார்த்தார். 1985 தேர்தலை அடுத்து சியா பாகிஸ்தானிய அரசியல் திட்டத்தின் நீண்டதூர எதிர்பார்ப்புமிக்க மீளமைப்பினை அறிவித்தார். இதற்கமைய மீளமைக்கப்பட்ட அரசியல் திட்டம் 1985 இலிருந்து பாகிஸ்தானில் அமுல்படுத்தப்பட்டது. இவ்வரசியல் திட்டத்தின் மூலம் சியா ஜனாதிபதியின் அதிகாரத்தினை அதிகரித்துக் கொண்டதுடன் தன்னை ஒரு இஸ்லாமிய அரசின் (Panandiker, 2000).

இவரது ஆட்சியின் மைய அம்சமாக இருந்தது நிசாம் ஈ முஸ்தபாவி (நபிகள் நாயகத்தின் ஆட்சியினை நிறுவுவதாகும். இவரது பொருளாதாரக் கொள்கை முதலாளித்துவ அடிப்படைகளைக் கொண்டதாகவே அமைந்திருந்தது. சியா தனது ஆட்சியில் பாகிஸ்தானை இஸ்லாமியமயப்படுத்தும் செயன்முறைக்கு முன்னுரிமை கொடுத்தார். இதற்கமைய பல்வேறு இஸ்லாமிய சீர்திருத்தங்களையும் சியா அறிமுகம் செய்தார். இவ்விதம் இஸ்லாமிய மயமாக்கத்தினை அடிப்படையாகக்கொண்ட இராணுவ ஆட்சியினைப் பிரகடனப்படுத்தி இருந்த சியா 1988இல் இடம்பெற்ற விமான விபத்தில் அகால மரணமடைந்தார் (Ahmad, 1993).

சியாவின் மரணத்தினைத் தொடர்ந்து பொதுத் தேர்தல் ஒன்று நடாத்தப்பட்டதுடன் இத்தேர்தலினூடாக மீளவும் ஜனநாயக மாதிரியான அரசாங்கம் பாகிஸ்தானில் நிறுவப்பட்டது. இத்தேர்தலினை அடுத்து சுல்பிகார் அலி பூட்டோவின் மகள் பெனாசிர் பூட்டோ பிரதமராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 1988இல் பெனாசிர் பிரதமரானதைத் தொடர்ந்து அவரது ஆட்சி 1990 வரை

நீடித்தது. இதன் பிற்பாடு 1990 லிருந்து 1993 வரை நவாஸ் ஷரிபும், 1993 லிருந்து 1996 வரை பெனாசிர் பூட்டோவும், 1997 லிருந்து 1999 வரை நவாஸ் ஷரிபும் பாகிஸ்தானில் ஜனநாயக மாதிரியிலான அரசாங்கத்தினை நிறுவியிருந்தனர் (Kukreja, 2003).

இக்காலகட்டத்தில் நிறுவப்பட்ட அரசாங்கங்கள் ஜனநாயகத் தேர்தல் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மக்கள் பிரதிநிகளைக் கொண்ட அரசாங்கங்களாக இருந்த போதிலும் ஊழல், அரசியல் நெருக்கடி, கட்சிப் போட்டி போன்ற பல்வேறு காரணங்களால் இவ்வரசாங்கங்களின் ஜனநாயகத் தன்மைமிக்க செயற்பாடுகள் சவால்களுக்குள்ளானதுடன் மீண்டும் பாகிஸ்தான் இராணுவ ஆட்சிக்குள் அகப்படுவதற்கான வாய்ப்பினை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது.

கட்டம் - 6 : 1999 – 2008
(ஜெனரல் பர்வேஸ் முஸர்ரப்)

பாகிஸ்தானிய அரசியலின் அண்மைய இராணுவ ஆட்சிக் கால கட்டமாக ஜெனரல் பர்வேஸ் முஸர்ரபின் ஆட்சிக் காலம் காணப்படுகின்றது. பின்நாட்களில் முஸர்ரப் இராணுவச் சீருடையினைக் கழைந்து ஜனநாயக அரசியலுக்குள் நுழைந்த போதும் இவரது அதிகார நுழைவு என்பது இராணுவச் சதிப்புரட்சியின் மூலம் ஏற்பட்ட ஒன்றே. முஸர்ரப் 1999இல் மேற்கொண்ட இராணுவச் சதிப்புரட்சியின் (விமானத்தில் இருந்தவாறு மேற்கொண்ட) மூலம் பிரதமராகப் பதவி வகித்த நவாஸ் ஷரீபினை அதிகாரத்தில் இருந்து அகற்றி தாமாக அதிகாரத்தினைப் பெற்றுக்கொண்டார் (Panandiker, 2000).

முஸர்ரப் அதிகாரத்திற்கு வந்தமையானது சுமார் 21 வருடகால பாகிஸ்தானின் ஜனநாயக ஆட்சினை முடிவிற்குக் கொண்டு வந்தது. எனினும் முஸர்ரப் அதிகாரத்திற்கு வந்த விதம் எவ்விதமான வன்முறையுமற்ற எளிதான முறையில் இடம்பெற்ற ஒன்றாகும். அவர் அதிகாரத்திற்கு வந்ததும் முன்னைய இராணுவ ஆட்சியாளர்களைப் போன்று ஜனநாயக அரசியல் கட்சிகளைத் தடை செய்தார். இதனால் முந்நாள் பாகிஸ்தானியப் பிரதமர்களான பெனாசிர் பூட்டோ மற்றும் நவாஸ் ஷரீப் ஆகியோர் நாட்டை

விட்டு வெளியேற வேண்டி ஏற்பட்டது (Kukreja, 2003). இதன் மூலம் பாகிஸ்தானின் ஜனநாயகம் மீண்டும் மீழ முடியாத சவால்களுக்குள்ளானது.

முஸ்ரர்ப் தனது ஆட்சியின் ஆரம்ப நாட்களில் தீவிர முஸ்லிம் பகுதியினருக்கு தனது ஆதரவுக் கரத்தினை நீட்டியிருந்தார். குறிப்பாக ஆப்கானிஸ்தானின் தலி பான் ஆட்சியினை இவர் அங்கீகரித்திருந்தார். எனினும் பின் நாட்களில் அமெரிக்க தலைமையிலான பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரான கூட்டணியில் பாகிஸ்தானை இணைத்துக் கொண்டதன் மூலம் மேற்குலகின் நண்பனாகவும் தீவிர முஸ்லிம் பகுதியினரின் எதிரியாகவும் முஸ்ரர்ப் அடையாளப்படுத்தப்பட்டார். முஸ்ரர்ப் தனது அதிகாரத்தினை மீள நிலைநிறுத்திக் கொள்வதற்காக 2001இல் ஜனாதிபதியானதுடன் இராணுவத்தினரின் ஆதரவினை பின்புலமாகக் கொண்ட அரைகுறை ஜனநாயக ஆட்சியினை (Army backed Quasi-Democracy) எதிர்பார்த்தார் (Panandiker, 2000). எனினும் அவரது அரசியல் இருப்பினை உறுதி செய்யும் நோக்கில் ஜனநாயகத்தினை மீளமைப்பதற்கும் முயற்சித்தார்.

முஸ்ரர்பின் ஆட்சியின் இறுதிப்பகுதியில் அவர் அரசியல் இழுபறியில் சிக்குண்டதனால் தொடர்ந்தும் தனது ஆட்சியினை நீடிக்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. குறிப்பாக பிரதம நீதியரசர் நியமனம் தொடர்பில் ஏற்பட்ட சர்ச்சை, அவரது ஆட்சிக்கு எதிரான விமர்சனங்கள் போன்றன அவர் தனது ஆட்சியினை முடிவிற்குக் கொண்டு வருவதற்கான அழுத்தத்தினை அவருக்குக் கொடுத்தது. இதனால் 2008இல் முஸ்ரர்ப் தனது பதவியினை இராஜினாமாச் செய்து அதிகாரத்தில் இருந்து தமக்கவே விலகிக் கொண்டார். இதன் மூலம் முஸ்ரர்பின் சுமார் 9 வருடகால ஆட்சி முடிவிற்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. அவரைத் தொடர்ந்து பாகிஸ்தானின் ஜனாதிபதியாக பெனாசிரின் கணவர் ஆசிப் அலி சர்தாரி பதவியேற்றதுடன் அவரது பாகிஸ்தான் மக்கள் கட்சி பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மையினையும் பெற்றுக் கொண்டது. மிக அண்மையில் இடம் பெற்ற தேர்தலின் மூலம் நவாஸ் ஷரீப் ஆட்சியினை தமதாக்கியுள்ளார். இதனால்

விலையில் ஆயுதங்களைக் கொள்வனவு ஜனநாயக மாதிரியிலான அரசாங்கம் ஒன்று தற்சமயம் பாகிஸ்தானில் நிறுவப்பட்டுள்ளது.

முடிவுரை

சுதந்திர பாகிஸ்தானின் இருத்தலில் சுமார் அரைவாசிப் பகுதி அந்நாடு இராணுவத்தினரின் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டு வந்துள்ளது. அதன் அரசியலில் இராணுவத் தலையீடு என்பது அடிக்கடி இடம்பெற்று வரும் ஒரு நிகழ்வாகும். இப்போக்கு இராணுவத்தினரின் பலமான செல்வாக்கினை பாகிஸ்தானிய அரசியலில் ஏற்படுத்தியுள்ளது. இச்செல்வாக்குக் காரணமாக இராணுவம் பாகிஸ்தானிய அரசியலின் ஒரு ஆட்சிப் பகுதியாக தன்னை நிலைநிறுத்தியுள்ளது. அந்நாட்டின் 67 வருடகால அரசியல் வரலாற்றில் இதுவரையும் நான்கு தடவைகள் இராணுவச் சட்டத்தினைப் பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டு இராணுவம் அரசியலில் நேரடியாகத் தலையீட்டுள்ளது.

அடிக்கடி பாகிஸ்தானிய அரசியல் இராணுவத்தினரின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டமையானது அந்நாட்டின் ஜனநாயக அரசியலின் தொடர்ச்சியான இருத்தலைக் கேள்விக்குள்ளாக்கியுள்ளதுடன் அரசியல் நெருக்கடிகளையும் துரிதப்படுத்தியுள்ளது. எனினும் அண்மைய ஆண்டுகளில் பாகிஸ்தான் மீண்டும் ஜனநாயக அரசியலுக்குள் நுழைந்துள்ளதுடன் ஜனநாயக முறைப்படி அமைந்த அரசாங்கம் அங்கு நிறுவப்பட்டுள்ளது.

எனினும் ஸ்திரமான இராணுவக் கட்டுமானம், இராணுவத்தினரின் அரசியல் தலையீட்டு அனுபவம், உள்நாட்டு அரசியல் நெருக்கடி, தலிபான் - அல்கைதா அமைப்புகளுக்கு எதிரான தீவிரமான தாக்குதல்கள், பாகிஸ்தான் - இந்திய உறவு நிலை போன்றன பாகிஸ்தானின் அரசியலில் இராணுவம் தலையிடுவதற்கான வாய்ப்பினை இன்னும் திறந்துவிட்டுள்ளது. எனவேதான் மீண்டும் பாகிஸ்தானிய அரசியல் இராணுவத்தினரின் ஆதிக்கத்திற்குள் சிக்குண்டால் அது ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை.

உசாத்துணைகள்

Ahamad, B. (1993) *The Generals of Pakistan and Bangladesh*. New Delhi: Vikas Publishing Pvt. Ltdd.

Graig Baxter, Yogendra K. Malik, Charles. H. Kennedy & Robert. C. Oberst (ed), (1987) *Government and Politics in South Asia*. United States of America: Westview Press. pp 202 ó 215, 277 ó 283

Kalim Bahader, (1984) *Military and Politics in Pakistan*, in Urmila Phadnis, (1984), vol ó 01, *Domestic Conflict in South Asia*. New Delhi: South Asian Publisher. p - 128

Kukreja, V. (2003) *Contemporary Pakistan: Political Process, Conflicts and Crisis*, London: SAGE Publications. pp 43 ó 74, 258 ó 290

V.A. Pai Panandiker (2000) *Problems of Governance in South Asia*. New Delhi: Konark Publishers Pvt. Ltd. pp 201 ó 228

í í í (2000) *Defence Expenditure in South Asia: An Overview*. Colombo: Regional Center for Strategic Studies.

í í í (2000) *Defence Expenditure in South Asia: Bangladesh and Sri Lanka*. Colombo: Regional Center for Strategic Studies.

í í í (2000) *Defence Expenditure in South Asia: India and Pakistan*. Colombo: Regional Center for Strategic Studies.

í í í (2001) *Governance and Defence Spending: View from South Asia*. Colombo: Regional Center for Strategic Studies.

சிவராஜா, அ. (2001) தென்னாசிய அரசியல் ஓர் அறிமுகம். கொழும்பு: குமரன் பதிப்பகம். பப 75 - 82